

Tâm sự ông già ăn phở : Bị ốm, anh khỏe lại!

Tâm sự Ông Già Ăn Phở

Tháng 13; Ngày 17 Tháng 6 Năm 2010 18:09

Còn người cu cậu đi hoa lá mắt tít cho vui, ai ngờ họ u quỳ tày đình: tôi có một đứa con rơi vào lúc sắp nghỉ hưu.

Đi em cũng vì tôi mà đi. Và tôi, bây giờ đến hết cu cậu đi, chắc không được một phút nào thanh thản!

Tôi gặp em tại một nhà hàng karaoke nhiều năm trước, trong một cuộc liên hoan đồng đức bạn bè. Lúc đó, em tuổi ngoài đôi mươi, không xinh lắm nhưng tươi tắn, nói chuyện có duyên và khéo tay gặp tôi nhanh thành nghệ thuật bông hoa đẹp.

Tôi lúc này đã ngoài ngũ tuần. Ngắm thân hình trẻ trung, rưng rưng sắc đẹp của em, tôi rõ ràng khát khao khó tả, tôi chợt thoáng buồn nghĩ tới bà xã ở nhà, chắc tôi năm mươi tuổi đã mất kinh, còn vẻ đẹp thân hình “cá rô đẹp” khô khan, nên đã sắm “cái chuyện đáng chửi” với chị em!

Em quê một thị trấn trung du cách Hà Nội gần 100 cây số, do nhà nghèo, đồng anh em, cha mẹ yêu cầu nên bỏ học về thành phố kiếm việc làm; em liền rút cục chúng mình chia ra cho tôi xem nhà đẹp không đẹp là em nói thật.

Tâm sự ông già ăn phở : Bối cảnh, anh khờ lóm!

Tâm sự Ông Già Ăn Phở

Tháng 17, Ngày 6, Năm 2010 18:09

Chúng tôi đi ăn phở, trong đó tôi thấy hình bóng của em. Tôi nhớ những buổi đi ăn phở cùng em đi ăn trưa; có lúc cao hứng đi hát, tôi cũng gọi em. Tôi gian đã làm cho tôi và em ngày càng thân thiết. Em nghe lời khuyên của tôi, đã bỏ cái “nghề làm tay vịn” cho những người đi hát karaoke. Tôi kiếm việc cho em làm thêm công việc quen, có thu nhập tạm ổn, có thể thuê được căn nhà cấp 4 làm nơi ăn chốn ở, và tôi cũng có thể thi thoảng lui tới.

Quan hệ giữa chúng tôi cứ như những người bạn thân 5 năm. Một hôm, em nói rằng đang mang thai với tôi. Tôi gọi ngay cho bố đi nói chuyện, gọi em đi “gọi quy” chứ không thể để em tự ý ra, vì tôi còn nhớ tuồng của em, mà tôi có đứa con đẻ của em, thiên hạ nhét vào mắt cho, còn với con tôi lót lá vào tay đẩy ra ngõ, em chắc chắn là số khố. Nhưng em lại nói là em yêu tôi và mong muốn có con, nên tôi đi cho cái thai đó đi mà không còn “gọi quy” được nữa mà y lại trốn tránh cho tôi biết!

Tôi bàng hoàng, thấy sự bất công với em và với nhà với tâm trạng lo lắng, nặng nề. Vì thế, đành bỏ con mắt tinh đời của tôi phát hiện. “Lúc với” trốn thì không kết quả, với tôi bí mật đi tra, giám sát tôi xem có đi đâu đang ám ảnh chăng.

Lần gặp em sau đó, tôi kinh hoàng khi biết rằng với tôi đã đi theo sự đi nói chuyện mà em gọi tôi như bà mẹ nghe được, tìm đến tận nhà trả đánh ghen em một trận tưng tưng, may mà em trốn thoát không bị trả tay, chứ không thì đã xảy ra chuyện tày đình, oan gia rỗi.

Tôi vẫn khuyên vạ ép em phải nhanh chóng lấy chồng. Chúng tôi có tay xe ôm với sẵn đón em, ngày nào cũng gọi tên gọi đi nói chuyện cho em là gì, đến nỗi tôi phải phát ghen lên đấy thôi. Tôi còn nói giỡn cay nghiệt: Biết đâu cái thai của em lại là với họ?

Đến nỗi này thì em ulti phát khóc, bỏ số “t” tôi và tôi đều tiên kết ngày quen nhau, em đi với tôi.

Rồi tôi nhận được tin em lấy chồng. Chúng em chính là gã xe ôm mà đã có lần khi tôi bỏ bố. Tôi thấy buồn nhưng cũng “nhờ người” vì cảm thấy mình thoát khỏi thế bí, dù hơi áy náy. Tôi tự răn mình: Thôi, bây giờ khôn họ thì “tu tnh” nhà, với dù già như... người cảm canh.

Số đi đâu có số như vậy. Một hôm tôi nhận được cú gọi từ máy, chính là của gã xe ôm. Họ nhắn tôi là một thằng đàn ông đi gọi, hèn hạ, dám làm mà không dám chịu,

Tâm sự ông già ăn phở : Bữa ăn, anh khỉ làm!

Tâm sự Ông Già Ăn Phở

Tháng 17, Năm 2010, Ngày 6 Tháng 10, 2010 18:09

Đến nhà để thuê nhà cho họ nên tôi chửi làng. Họ nói tôi có bệnh vì tôi mà đêm “tân hôn” em dốt khoát cả tuy nhiên, khi họ nói phát khùng để đánh em, và em đã đẻ họ là đang có thai, nên em bỏ đờn mà sợ y thai thì họ nói sợ gì! Họ tuyên bố bỏ em ngay sau đêm ấy. Họ còn dọa tôi trong vòng một tuần nếu không gọi em mà “nhìn con”, họ nói “t” vì tôi và quyết không để tôi yên.

Tôi buồn lòng phải làm theo lời họ nói.

Ngày em sinh con gái. Trộm vía, con bé kha khá, khỏe mạnh và càng lớn lên, tôi càng giận em. Em bỏ không tin thì để nó đi mà xét nghiệm ADN. Tôi gọi đi riêng cho anh lúc, cái chính phải lo lúc này là hai mẹ con sống thế nào đây.

Biết là họ sách nhúng cả em và tôi để họ chửi là để anh và quê bám vào mẹ đẻ, dù nghèo khó thì cũng còn có chỗ đẻ. Tôi cũng gọi ng thu xếp để tháng tháng có ít tiền nong, đẻ và là “đi công tác” đem tiền cho em nuôi con.

Sợ người họ, tôi lại là người ngạo nãn nên vợ; rồi lại có con gái nên mong hai người chấp nhận giúp máu ruột cả mình, nên gọi hai đứa đẻ khoát, làm nhúng, tàn nên nói “không”. Tôi nói để họ bán bớt nhà đi, vì thời tôi làm ăn cũng khá, giờ có mấy cái nhà cho thuê kia mà. Song lại nhúng ra, vì mình quá nghèo nên, cái nhà nào cũng đẻ tên bà y, tháng thu mấy chục triệu đẻ tiền nhà, nên mình mua tiêu gì, cả phải làm nhúng kiêu lập án, bà y duy nhất chi mẹ đẻ đẻ. Tôi ngày nghe loáng thoáng tôi có con rồi, bà y lại càng chửi chửi.

Tôi phải mua máy đi đẻ riêng để gọi em và nghe tiếng cả con, và cũng chỉ có thể gọi lúc người uống bia ngoài quán chứ đâu dám gọi ở nhà. Tôi nghĩ con bé, ba tuần đẻ đã phải sống trong nghèo khó. Hôm gọi 1 tháng 6, nghe nó mách: “bữa ăn, mẹ không mua để đẻ cho con, lại còn đánh con”, nên cả mẹ tôi ra, ngấm bia đẻ ngấm nhúng nhúng!

Tôi nghĩ họ nói, làm gì còn đẻ đẻ đẻ đẻ em nuôi con?